

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Encenalls de melodrama...

La història. Smouke Mountains, Carolina del Nord, 1929. George Pemberton, actiu empresari en la tala de boscos, es casa amb Serena, una dona expeditiva i ambiciosa, que, aviat, capgira el negoci del marit..

La pel·lícula. ¿Quants arbres fan un bosc? ¿Quants girs argumentals fan un melodrama?... Susanne Bier (Copenhague, 1960) tampoc no ho sap gairebé. Per tant, *Serena* és un artefacte tirant a híbrid. D'arbres n'hi ha a dojo, tants com estirabots dins un guió força arnat. La danesa Bier, exDogma 95 (qui ho havia de dir!) procura no desentonar massa enmig d'una posada en escena tan boscosa com tardorenca. ¿Per què una cineasta que domina el cos a cos intimista s'atreveix a emular el melodramàtic Douglas Sirk de *Escrito sobre el viento* (1956)? O posats a refregits, el John Farrow (sí, sí, el pare de la Mia) de *California* (1946). Misteri. Tot apunta a que la Bier s'ha cregut fer les Amèriques en classe turista. El guió escrit a partir del *best-seller* homònim de Ron Rash, transpira efluis nostàlgics de quan el cinema clàssic de Hollywood senyorejaven les vetllades de l'imperi. Però el Bradley Cooper mai no serà el Gary Cooper, ni l'esforçada Jennifer Lawrence una Barbara Stanwyck mínimament convincent. Amb tot, i per allò de ser positius, *Serena* podria ser un tractat fulletonesc sobre l'ambició humana foras-

senyada, de quan els socis són els directes enemics a batre. Això per un costat, per l'altre, i corollari simètric, el tema de la corrupció que no sap, ni ho vol, debatre sobre el fet de conviure. *Serena* (irònic títol per a una heroïna històrica!) és el poti-poti de western impossible, tan passat de data de caducitat com el 9-N, més l'adaptació apòcrifa del *Macbeth* del fill de sa mare, el sempre terrible Bill Shakespeare! Ho dit d'una altra manera, la versió femenina de *La llegenda de la ciutat*

Serena

Directora: Susanne Bier.
Intèrprets: Bradley Cooper, Jennifer Lawrence, Rhys Ifaris, AnNa Ularu, David Dencik. EUA, 2014. 109'.
JC Alpicat. 4 novembre.

sense nom (1969).

El tema. La cobdícia no sap d'arbres, de territoris, ni molt menys, de pàtries.

La imatge. *Serena* tot tallant la mà del que serà el seu demiürg salvador.

La frase. "Compte amb el teu soci gairebé familiar", sosté *Serena* només arribar a la hisenda matrimonial. ¿O és que la rivalitat femenina també és masculina?

La recomanació. Força comestible per als aficionats a melodrames nostàlgics, és a dir, rancis.